

Charles den Tex

Verloren vrouw

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

The 20 minutes I spent hitting targets while electricity coursed through my brain were far from transcendent... I felt clear-headed and like myself, just sharper. Calmer. Without fear and without doubt. ... The experience wasn't simply about the easy pleasure of undeserved expertise. For me, it was a near-spiritual experience. When a nice neuroscientist named Michael Weisend put the electrodes on me, what defined the experience was not feeling smarter or learning faster: The thing that made the earth drop out from under my feet was that for the first time in my life, everything in my head finally shut up.

Sally Adee

Ultimately we can do a full brain-machine interface ... Using very tiny threads, about a tenth of the cross section of a human hair. The interface is wireless, basically bluetooth to your phone.

Elon Musk

Voor Anneloes

Verhoorkamer 1

Datum: dag 1

Tijd: 08.12

**Aanwezig: rechercheur D. Walten,
rechercheur S. Jonse, de heer H. Bilderman**

HB: Ik wil mijn advocaat spreken.

DW: Zeker. Die komt. De heer Krijger is op de hoogte en zal zich bij u voegen zodra dat mogelijk is. Maar eerst zijn er een paar vragen, algemene vragen, achtergrondinformatie die we nodig hebben.

HB: Zoals?

SJ: Kent u de heer Da Silva?

HB: Natuurlijk ken ik die. Dat kunt u gewoon opzoeken, dat is openbare informatie.

SJ: Hoe kende u hem?

HB: Van het werk. Wij zaten samen in het bedrijf.

DW: En welk bedrijf is dat?

HB: De Compile Groep.

DW: Precies. De Compile Data Defense Groep, dat is de volledige naam.

Er viel een stilte. Bilderman had keer op keer gevraagd wat de bedoeling was, waarom hij werd aangehouden en meegenomen, hij kreeg geen antwoord. Zijn vingerafdrukken waren afgenomen, een formaliteit hadden ze dat genoemd. Nu bekeken de twee rechercheurs papieren in de map die ze voor zich op

tafel hadden liggen. Ze wisselden een korte blik, alsof ze wilden afstemmen hoe ze verder zouden gaan.

SJ: Kunt u uw relatie met Da Silva omschrijven?

HB: Hoe?

SJ: Was die goed of slecht? Professioneel of vriendschappelijk? Iets anders?

HB: Goed. Professioneel. Hij was een goede vriend en collega, we respecteerden elkaar. Tot de dag dat het plan niet meer werkte. Dat het protocol werd verbroken.

DW: Wat gebeurde er die dag?

HB: Mag ik bellen?

DW: Uw advocaat?

HB: Nee, die komt wel. Ik bel liever iemand die er toe doet.

SJ: En mogen wij weten wie dat is?

Bilderman dacht na. Degene die hij had willen bellen, Jan van Plancken, was er niet meer. Die man had onmiddellijk een eind kunnen maken aan deze poppenkast. Van Plancken had de macht om dit onzinnige onderzoek af te kappen. Had. Niet meer, die route was afgesneden. Van Plancken was er niet meer. Het beste kon hij zijn enig overgebleven compagnon bellen, al zat die daar waarschijnlijk niet op te wachten.

HB: Haar naam is Gründer. Maar ik ben bang dat u daar niet veel mee opschiet.

SJ: Nee. Inderdaad. Het spijt me, maar u mag pas weer bellen nadat uw advocaat erbij is geweest, en dat duurt nog even.

Jonse stond op en pakte een klein doorzichtig buisje met een staafje erin.

SJ: Heeft u bezwaar als wij DNA afnemen?

HB: Nee.

Jonse haalde het staafje uit het buisje en kwam naar hem toe, wachtte tot Bilderman zijn mond opendeed.

SJ: Is zo gebeurd.

Hij voelde het droge wattenstaafje langs de binnenkant van zijn wang glijden, draaien.

SJ: Klaar.

Een ultrakort rokje

In een donkere hoek tussen twee gebouwen, een apotheek en een kantoor, lag iemand. Kaal ledlicht bescheen een deel van het trottoir, de dichtstbijzijnde straatlantaren was kapot. Wat hij zag leek op een blote voet. Ook al reed hij langzaam, hij zag niet meer dan een glimp. Het beeld drong pas na een paar seconden tot zijn vermoeide hersenen door. Een voet? Hij stopte, reed een stukje achteruit door de lege straat. De voet was er nog steeds. Hij zette de auto stil langs de kant en keek weer. Alsof hij het niet kon geloven. Van dichterbij zag hij ook het been dat aan de voet vastzat. Een vrouwenbeen, onmiskenbaar. Hij stapte uit, net buiten het bereik van het nachtelijk kunstlicht zag hij haar voorover op de grond liggen, één been iets opgetrokken, haar armen over haar hoofd alsof ze iets wilde afweren. Ze bewoog niet.

‘Hallo,’ zei hij, niet te hard, hij wilde haar niet laten schrikken. Er kwam geen reactie. Nog een paar passen dichterbij rook hij de zure geur van braaksel vermengd met urine en pils, geuren van de nacht. Het was halfvier, de kroegen en bars waren al meer dan een uur dicht. Nog anderhalf uur en de schoonmaakploeg zou langskomen. Hij boog zich voorover

en raakte haar aan, duwde voorzichtig tegen haar schouder.

‘Hallo?’ zei hij weer.

Dichterbij was de urinegeur sterker. Hij schudde haar zachtjes en rolde haar voorzichtig om zodat hij haar beter kon zien. Half op haar rug, half op haar zij. Een jonge vrouw, achter in de twintig, in een ultrakort rokje en een naveltruitje. Geen schoenen, geen jasje. Klodders overgeefsels in haar lange haren en op haar truitje, de weinige kleren die ze aanhad waren nat en gescheurd, het leek wel alsof er iemand over haar heen had gepist. Ze was niet dood, ze was bewusteloos, hij kon haar ademhaling zien. Misschien had ze zoveel drank en pillen op dat ze compleet van de wereld was. Want dat was ze.

Hij keek om zich heen, naar de verlaten omgeving, en twijfelde. Hij kon haar moeilijk zo laten liggen, eigenlijk zou hij het alarmnummer moeten bellen en een ambulance laten komen, maar op de eerste hulp hadden ze een enorme hekel aan dit soort gevallen. Comazuipen was een zomerse nachtsport. Eigen schuld, zoek het maar uit. Ze zouden haar leegpompen en weer op straat zetten. En dan? Zoals ze daar lag, moest hij iets doen. Hij had haar gevonden en hij kon haar niet achterlaten. Toch aarzelde hij, stel dat er vragen over kwamen, dat zij vragen had, dan was het zijn woord tegen dat van haar, en

wat hij ook zou zeggen, hij zou het nooit goed kunnen uitleggen, al was het maar omdat hij niet wist wat er was gebeurd. Hij pakte zijn mobiel en maakte snel een paar foto's. Het flitslicht kaatste hard en schel door de lege straat. Hij liep om haar heen en nam er nog een van de andere kant. Daarna zette hij de auto half op de stoep, zodat hij naast haar stond, en deed het achterportier open. Hij pakte haar onder de oksels en trok haar overeind, probeerde haar op haar benen te laten staan, maar zodra hij zijn greep even liet verslappen, zakte ze ineem. Hij sloeg zijn arm om haar middel en trok haar tegen zich aan. Een, twee passen probeerde hij met haar te zetten. Het was hopeloos, haar willoze spieren werkten niet mee, hij kon haar met geen mogelijkheid in de auto krijgen. Steeds gleed ze weg. Na de derde poging liet hij haar op de stoep liggen, zijn armspieren brandden van vermoeidheid. Hij opende de achterklep van zijn oude Opel Meriva, tilde haar op, een arm onder haar knieën, de andere onder haar rug, en legde haar achterin. Ze kreunde niet eens, en pas toen ze daar lag, in zijn auto, trof de stank hem weer vol in zijn neus. Zijn eigen kleren zaten nu ook onder, de vlekken waren zichtbaar op zijn overhemd. Niets aan te doen. Het kleine plafondlampje verlichtte de vrouw in zijn achterbak. Een mooie vrouw, zelfs in deze staat.

Hij sloot de klep en liep terug naar waar ze had gelegen om te zien of er nog eigendommen van haar op de grond lagen, een tasje of een mobiele telefoon of iets anders. Met het zaklampje van zijn eigen mobiel scheen hij in alle donkere hoeken. Niets.

Het had geen enkele zin om haar naar het ziekenhuis te brengen, de vrouw had niets bij zich, en zonder identiteitsbewijs werd het alleen maar moeilijker. Als hij haar daar afleverde zou ze na een korte check weer aan hem worden meegegeven, hij had haar ten slotte gebracht. Dan kon hij haar beter meteen meenemen.

Langzaam reed hij naar huis. Wat een toeval, dacht hij, dat hij net die nacht op dat tijdstip door die straat was gekomen. Als zijn bespreking met Fabian anders was verlopen, was hij veel eerder naar huis gegaan en zou hij deze straat juist hebben gemeden vanwege alle uitgaansdrukte. Als hij iets sneller had gereden, had hij haar voet waarschijnlijk niet eens gezien. Als het had geregend ook niet. Als...

Nu lag ze in zijn auto.